

ВЕСТНИКЪТ
Е ОСНОВАН
ПРЕЗ 1943 г.

Борба

Орган на ОК на БКП, ОНС ВЕЛИКО
и ОК на Отечествения фронт ТЪРНОВО

Брой 126 Четвъртък, 19 октомври 1972 г.

(3246)

Год. XXIX

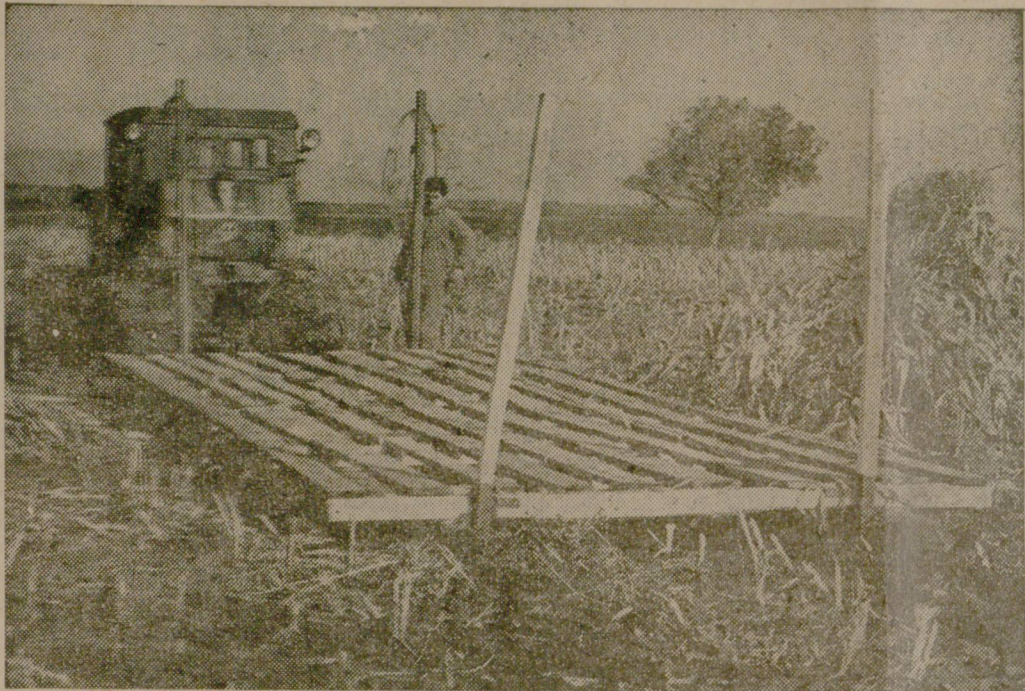
Цена 2 стотинки

ТВОРЧЕСТВО И ИЗОБРЕТАТЕЛНОСТ В БОРБАТА ЗА ВРЕМЕ

Инициативата на механизаторите от Полски Сеновец ускорява почистването на блоковете от царевичака • Новото ефикасно приспособление в действие

Изобретателите от аграрно-промишления комплекс „Янтра“ винаги са давали тон на творческите търсения на механизаторите от окръга. Те се активизираха особено много сега, когато лошото време смушва и забавя хода на есенната кампания. В резултат на тяхната упорита работа, на творчеството и изобретателността им в борбата за време се родиха няколко нови приспособления, които ускоряват и улесняват работата в стопанствата. Свой дял в успехите на новаторите от АПК „Янтра“ имат и механизаторите от ТКЗС—Полски Сеновец. Плод на техните търсения е и работещото от вчера ново ефикасно приспособление, което позволява освобождаването на площите да става независимо от лошото време и калта.

При ръчното прибиране на царевичака много труд е необходим за изнасянето на стеблата от блока. Тежките условия, при които се работи сега обаче не позволяват на леки те транспортни машини да влизат в нивите. Именно това е принудило механизаторите от Полски Сеновец да намерят просто и същевременно ефикасно решение. На два дървени осемметрови стълба, поставени на 3 метра разстояние един от друг и здраво скрепени с греди и болтове, е сложена платформа от дебели дъски. По този начин се е получила здрава дървена шейна, която се тегли от трактор ДТ-54. Царевичакът се реди на нея, излиза се и се стоварва в края на блока. Двете телени въжета на платформата, върху които се товарят стеблата, после се издърпват с „Беларус“ или „Болгар“ и разтоварването на шейната става само за няколко минути. Още първият ден на работа с новото приспособление показва редица предимства, които то дава при

освобождаване на площите с него. Дълбоките коловози, които оставят ремаркетата в блоковете се избягват, ангажира се значително по-малко техника и производителността на труда рязко се увеличава. На полскосеновската шейна се товари наведнъж царевичак, колкото могат да съберат от 3 до 5 ремаркета. И най-важно то — може да се почистват нивите от стеблата, независимо от калта. Със същия успех на шейната, която може да се направи от подръчни материали във всяка коларо-железарска работилница, с помощта на палети може да се извозва от нивите царевича или друга селскостопанска продукция.

Николай ТОМОВ
Сн.: Николай КАЧАКОВ

ПРЕЦЕНКА

на управление „Земеделие“ за хода на селскостопанските работи към 17 октомври

До 17 октомври са засети 7 на сто от предвидените площи пшеница и 35,1 на сто от ечемика. В някои стопанства все още се сее ечемик, а препоръката на окръжния оперативен щаб е да се премине към сеитба само на пшеница. Все още нито декари пшеница не са засети в ТКЗС — Драганово, Масларево, Сушица, Стражица, Асеново. Най-напред в сеитбата на пшеница са стопанствата от АПК „Дунав“ — Свищов, които са засели 18,2 на сто от площите при 7 на сто за окръга. Това изпрезвяване се дължи до голяма степен на добрата организация в сеитбата на някои стопанства, откъдето идва и по-високият процент на комплекса. ТКЗС — Морави, Козлевец, Овча могила и Драгомирско са засели от 19 до 37 на сто от площите. Тракторите в тези стопанства работят до 12, а когато условията позволяват и до 2 часа през нощта. За да се преодолее изоставането, следващите дни трябва да бъдат използвани най-пълноценно в сеитбата на пшеница, като се премине на деенощната работа във всички стопанства. За 3—4 дни трябва да се завърши засяването на всички площи.

Досега е прибрана 48,7 на сто от царевичака. Най-добре се справят с тази задача стопанствата от АПК „Трифон Саралиев“ с изключението на ДЗС — Церово кория и ТКЗС — Д. Липница, П. Сеновец и др. Изостават ТКЗС — Г. Студена, Ореш, ДЗС — Свищов, „Сувата“ и др. За да се ускори прибирането на площите, които ще се сеят с есенници, трябва да се създаде пълна мобилизация на техниката, работната ръка и транспорта. С предимство трябва да се прибере и добре съхрани цялата реална семапроизводство

ва от хибридите участъци с оглед осигуряване посевен материал за следващата година. От валежите има опасност при някои сортове да се понижи кълняемостта, което не трябва в никой случай да се допуска. В близките дни е необходимо да се ускори прибирането на захарното цвекло. Докато стопанствата, които работиха усилено и по време на валежите, като Г. Липница, Самово дено, Карасен са извадили над 85 на сто от захарното цвекло, то в ДЗС — Свищов са извадили само 12,7 на сто, а в ТКЗС — Сушица, Ореш и Алеково под 30 на сто.

За да се оползотворят малко хубави дни, през октомври, е необходимо да се работи там, където е възможно на две сменни, а навсякъде при удължен работен ден.

Класиране на АПК по изпълнение на селскостопанските задачи към 17 октомври 1972 година

1.) Прибрана царевича	„Ивайло“	„Тр. Саралиев“	„Янтра“	„Росница“	„Дунав“	„Път към комунизма“	„Чумерик“
План хил. дка	58 620	20 827	61 155	66 459	53 262	42 929	2520
Изпълнение	26 998	14 875	32 670	32 792	17 033	18 506	2137
на сто	46	71,4	53,4	49,3	32	43,1	75,5
2.) Изв. зах. цвекло	План хил. дка	19 050	—	18 340	18 799	19 732	4350
Изпълнение	10 855	—	10 376	14 705	8 824	2223	—
на сто	57	—	56,6	78,2	44,7	51	—
3.) Сеитба пшеница	План хил. дка	90 500	52 500	90 000	100 000	88 500	57 000
Изпълнение	4650	2610	5100	4530	16 110	1190	—
на сто	5,1	5	5,7	4,53	18,2	2,1	—

На първо място се на режда АПК „Янтра“, на второ АПК „Росница“ на трето АПК „Ивайло“, а на последно място АПК „Път към комунизма“.

НА ДВАТА ПОЛЮСА

Мъжество

Мисля, че това в най-точно то определение на всичко, което сега става в полето. Земята е подготвена и не посма ни то капка вода. Камнионите един след друг се засилват към блока, влизат донякъде и целите им кола по пътя в калта. „Беларус“-ите на Марин Киров и Симеон Дунчев се опитват да помогнат, но и те потъват. Единствената машина, която не спира, е мощната „ДТ-54“ на Михин Радев. Тази сутрин му я дадох. Огсга Михин става „старши“ тракторист, а той е почти момче.

Мъжество е и работата на Иван Тодоров. Кално е. „Беларус“-ът боксира, но Ванката пуска цвеклоподемниците, те се впишат в земята, прави блякож ту на едното, ту на другото колело и метър по метър върви напред. Диспечерът Спирос Радев също цял ден гази лепкавата кал. Съветва шофьорите на потъналите коли, вика влекача там, където е най-необходим.

Наред с мъжете са и Марийка Стефанова и Гичка Радева, две жени, които не се уплашиха от калта и работат наравно с всички.

Защо?

Като завала, та цяла неделя. Кал, не кал, всичко се отправя към полето. Сините се насочиха предимно към царевичака. Кооператорите от комплексната и смесената бригада се отправиха към местността Гръстенището, а служителите от съвета, кооперацията и стопанството на Камен мест. Защо бе необходимо да работят там? Кооператорите бяха със звероноподобни си и в 16 часа си тръгнаха, без да са подранили заранта. Служителите бяха с председателите и работиха до тъмно.

А ето и още един случай, който буди недоумение. В местността Бараковец е захарното цвекло

на смесената бригада. Има извадено няколко стотин тона преди и по време на дъждовете. Логично е да се окава, че усилено не се извозва. Когато пристигнахме на блока, заварихме два „Беларус“-а с ремаркета, които влязат един „ДТ-54“, за да това работи... шум!

А „Беларус“-ите чакат за ремаркетата чак на шосето. Кола 08-88 бе заляпала и като няма кой да я яличи, се върна празна в 16 часа. Другата и единствена за деня кола 15-65 беше натоварена ръчно.

Стоян ЖЕКОВ

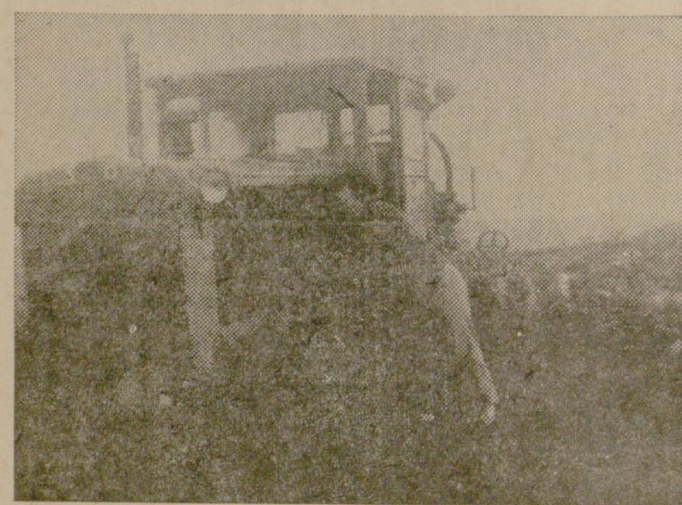
Тодор ЛИЦОВ

Самочувствието на механизаторката

Името и чух най-напред след окръжните състезания за най-добър млад оряз. Тя зае първото място. На републиканските състезания в Кнежа Величка Павлова от ново потвърди своето майсторство и се нареди трета сред жените.

И така още преди да съм я видяла, знаех, че е „упорита, непрекъснато усвоява новостите в техниката и технологията... Със своето трудолюбие и спечелила уважението и доверието на колегите си“ — това са само няколко реда от характеристиката й. Справката в канцеларията на ТКЗС — Полски Тръмбеш пък показва, че през 1971 година Величка е отработила 250 човекодни и свършената работа е 24188 декара мекка оран при план 19100. До края на септември тази година зад гърба й има вече 15 821 декара мекка оран.

Представях си я едра и снажна, с корави селски ръце които с умение и сръчност укротават 54-те конски сили на тежката машина. А на

портата ни посрещна дребничка жена, с топли кафяви очи и блага усмивка. Само загарт по лицето подсказваше, че нейното работно място е под слънцето и вятъра.

Влизайте, влизайте — сърдечно ни покани тя. Един дъжд се изписа тия дни...

В селския и дом в Каранчик мирише на ябълки и сушено. Беше един от ония редки следобеди, когато къщата се изпълва с тишина. И всеки от семейството се отдава на заниманията си. Сега в ръцете на младата механизаторка червяха под скачката куките. А ние разговаряхме спокойно, непринудено — за децата, за домашните грижи, за работата.

— На мене през ум не ми беше минавало че на трактор ще седна — започна тя. — А кой те запали да станеш механизаторка?

— Млъкът ми. Вече 15 години е с машините. Като организираха курсовете, той ме накара да се запиша, заедно да работим, да си помагаме. Аз до тогава бях в полето в стволото... Тръгнах през зима та, но все си мислех, че от тая работа нищо няма да излезе... не мога да изуча тая голяма машина. После се улякох. Човек научи ли повече, поглежда и по-нада

ТВЪРДАТА ДУМА НА МОНТАЖНИЦИТЕ

В. „Борба“
интервюира:

Иван ЙОРДАНОВ — главен инженер на Промислено-монтажно управление—Свищов:— Нашите монтажници продължават да „шурмуват“ пусковите обекти на химкомбинат „Свищов“. Повечето от тях сега се трудят по съветското оборудване на Шапелния завод, Благодарение на съгласуваността във взаимоотношенията между проектантите, инвеститори, строители, монтажници и чуждестранни специалисти, вземат се бързи решения за отстраняване на някои несъобразности в процеса на работата, каквито случаи се срещат в цяла ха за регенерация на предимните разтвори, киселинната станция, предимния цех и др. В цех „Ксантогенцирано“ ускорено се монтират тръбопроводи. Работи се и във всички други цехове, по газоходите, венткамерата и други.

Могат да бъдат похвалени за усърдността, с която работят бригадите на Йото Петровски — в цеха за регенерация на предимните разтвори на Дунчо Цаков и Велико Маринов — на предимните машини, както и на Цветан Тошев — по елмонтажа.

Емил КРУМОВ — партиен секретар. — Хубаво е да се похвалят и бригадата на комуниста Йордан Кончев. С много задачи тя се справи предсрочно, когато работи на японското оборудване в Шапелния завод. Облицовка на бака в киселинната станция, довършване и укрепване на всички тръбопроводи, реконструкция на 48 пени уловители, изработка на смукатели и осем дренажни тръби в киселинната станция, извършване топла проба на три резервоара и др. — това са все хубави постижения. За пример бе част от неговата бригада, която в последните дни на септември работи до 22.30 часа.

Със своята дисциплинираност се отличава Личо Асенов, Петър Йорданов, Деню Тодоров и Борис Иванов, който на два пъти бе командирован на плащадката от Битовия комбинат в Горна Оряховица.

Инж. Драгомир ГАНЧЕВ — технически ръководител. — Преди дното и ние работихме на японското оборудване на Шапелния завод — правихме връзка на кондиционерите, заготова и монтаж на гумирани тръбопроводи. Сега 15 души са във високостното отделение и от делението за разваряване на химикали. В момента се правят връзките на вискозните помпи и хидравлични проби. Започнахме в началото на този месец. Смятаме от 15 ноември т.г. да започнем комплексните изпитания на машините, а до средата на декември да завършим целият монтаж на оборудването.

В работата се проявява бригада на Минчо Саралиев, изпълняваща нормите си 150—160 на сто, както и Иван Софранов, Тодор Димитров, Гиньо Стефанов и други.

Светозар ПЕНЧЕВ — бригадир на елмонтажниците. — За до сегашните наши успехи нека говорят други. Ще спомена само, че сме извършили работа за около 500 хил. лева или сме направили и монтирали около 100 тона метални конструкции, изтеглили сме 170 хил. м силови и контролни кабели, монтирали сме около 800 т електооборудване, свързали сме около 60 хил. проводника и много други. С високите си трудови постижения се открояват Костадин Стоинов, Георги Григоров, Иван Гергов, Стефан Методиев.

Сега хората ми работят на вентилационната камера на Шапелния завод. Извършват се довършителни работи на други обекти. В цех регенерация на предимните разтвори (съветско оборудване) подготвят трасето за кабелите и монтираме електрооборудване то.

Димитър БЪРЗЕВ

Клуб на българо-съветската дружба в Свищов

Дружбата на Свищов с братския руски народ има дълбоки исторически корени. За първи път на българска земя край

Свищов, в местността Текир дере, през 1877 г. стъпиха руските войни, донесли на щикомите си свободата на поробеното ни отечество. За втори път съветските войни освободиха града през есента на 1944 г. от немските завоеватели. Тази вековна дружба между съветските и свищовските трудежи се днес получи здрава свояка в съвместното строителство на гиганта на родната химия. В строежа на Химическия комбинат, който се осъществява по съветски проекти и с помощта на съветската страна, участвуват група съветски специалисти.

Израз на дълбоките, искрени чувства към братския съветски народ е откритият снощи първи в града клуб на българо-съветската дружба в сградата на АПК „Дунав“.

На тържественото събрание, което бе ръководено от председателката на градския комитет за българо-съветска дружба Мария Марчева, присъствуваха много граждани и група съветски специалисти, работници на строителството на Химическия комбинат.

Изяснявайки задачите на клуба за българо-съветска дружба, др. Марчева подчерта, че той ще бъде още едно огнище на вечния огън на братство между двата народа. Новотвореният клуб за българо-съветска дружба ще съдейства за създаване на още по-близки контакти между съветските специалисти и трудежите се на Свищов. Ще бъде център за разпространение на съветския опит и знания, за популяризиране на руския език на звучната съветска песен и музика.

С топли приветствени слова към присъстващите се обрнаха секретарят на градския комитет на БКП Христо Атанасов и партийният секретар на съветските специалисти инженер Сергей Павлович Калашников. Съобщен бе новият браенят клубен свет, който ще има за задача да разширява и заздравява все повече връзките между съветски и български граждани.

Емилия ТУГОВА

Иван КУЛИНСКИ

ГОРДОСТТА НА СВИЩОВСКАТА РАБОТНИЧЕСКА КЛАСА

Първите в производството са гордостта на свищовската работническа класа. Неотдавна техните портрети се появяваха на централния площад „Свищовска комуна“. Трудещите се с оправдаване любовното се спират пред тях. В човешката душа напират топлата, радост и гордост. И се ражда стремежът да се върти напред и все напред, да се равняваме по тях — първенците.

Не случайно в първите редове на свищовската работническа класа е трудолюбивият, многолюден колектив на крайдунавския гитан на големата химия — химически комбинат за целулоза и изкуствени влакна „Свилоза“. Тук са най-много и първенците. Орден „Червено знаме на труда“ сияят върху гърдите на груповите технически ръководители от управлението „Заводски строежи“ Ляло Хаджийски и Тако Митов, на бригадирите от управление „Заводски строе

жи“ Велизар Бързиц, Кирил Величков, Стойне Миландинов... Между орденосиците от Промислено-монтажно управление са техническите ръководители Иван Господинов и Димитър Дечев, бригадирите Боби Бобев, Милчо Иванов, Пото Петровски, електроаварникът Георги Георгиев... В очите на прославените строители и монтажници напират държотата на нашето разбунено съзвездие. Те, орденосиците, са обхванали напир и дъж Родината, впили са частичка от голямото сърце в националните обекти, впили и сега частичка от себе си в големия крайдунавски строеж. Те са живата история на бурното ни строително съзвездие, живата история на нова социалистическа България.

Между най-добрите е и колективът на Общостроителния район — Свищов. От 1958 година досега той построи в града 2875 апартамента и над 1500 къщи. През годините на шестата петилетка ще бъдат построени нови 1593 едропanelни, пакетополни и монолитни апартамента. Индустриалните методи на строителство навлизат бързо във всекидневието на този колектив. Между най-добрите в този колектив са орденосиците Георги Кънчев — групов технически ръководител, бригадирите Боян Михалев, Слави Петров и др.

Димитър Добрев, Димитър Адамов, Бистра Живкова — ето някои от първенците на колектива на производствения клон за строителни изделия „Георги Терзиев“, чиято продукция се посрещна със задоволство от националните строителни обекти в цялата страна.

Дълга е и колоната на първенците от колектива на консервния комбинат „Република“, 95 процента от чиято продукция се изнася в другите страни, най-вече в Съветския съюз. Георги Георгиев, Петка Братова, Любен Димитров, Пантелей Чортанов, Невяна Матева, Мариянка Масларева, Петър Караджов — ето имената на някои от най-добрите.

Комунистът Димитър Рачев — лезер в комбината за услуги „Кирил Пушкин“, почти през целия си съзнателен живот отдава силите си на тази трудна, но отговорна професия.

Между челиците в промишлеността са Руждиза Мехмедов от ДСП „Родина“, д-р Иван Бръчков от Районната болница в Свищов, оксиметрист Георги Цветанов от фабрика „Сотир Черкезов“, Петко Кирилов, Милан Георгиев, Кольо Петров и Мария Маринова от ДЗС — Свищов и др.

Първенците! Те са в челиците редците затова, че не се примиряват с постигнатото, „чупят“ старите норми, инициатори са на нови начини, учат се от опита на най-добрите в страната. Широко звучат сред тях намери високо благородният почин на героите на социалистическия труд Петър Брайков. Бригадата на орденосица-бригадир Димитър Адамов от промишления клон за строителни изделия „Георги Терзиев“ първа в предприемачеството заработи по този почин. Минаха месеци. В навечерието на Празника на свободата от тук долетя радостна вест: примерът на бригадата на Димитър Адамов е последван от още шест бригади. Сега седем бригади в промишления клон за строителни изделия „Георги Терзиев“ работят по почина на Петър Брайков, постигат похвални резултати.

В последните дни лютини на и друга радостна вест: 110 души от Ремонтно-механичния завод при химическия комбинат за целулоза и изкуствени влакна „Свилоза“, които работят по почин на Петър Брайков, завършиха голяма победа. От месец юни т. г. откакто са се работили по този почин досега, те дадоха надпланова продукция за 30 000 лева.

Свищовската работническа класа крачи в челиците редците на работническата класа от Великотърновски окръг. Дотогава през 1960 година Свищов даде обща промишлена продукция за 17 милиона лева, през 1972 година тя ще възлиза на близо 60 милиона лева. През настоящата година свищовската работническа класа ще даде 9,7 процента от общата промишлена продукция на окръга.

За този промишлен възход на старинния крайдунавски град Свищов всекидневен влатат своите сили, ум и талант и първенците в производството, орденосиците. Комунисти, сдружени земеделци и безпартийни ръка за ръка, рамо до рамо дръжовено крачат в първите редове на свищовската работническа класа, сполучно и уверено гледат към още по-сиянното утро на социалистическата ни Родина.

Затова в неделя, на тая мила юбилейна среща в читалището, разпоповчани ще дойдат от всички краища на страната, за да вземат глътка жива вода от родния край, от най-бистрия и студения извор.

Христо МЕДНИКАРОВ

Съби ПРОКОПИЕВ

Обща трудово-производителна кооперация на инвалидите „Сотир Злинов“ — Горна Оряховица

т ж р с и

ДА НАЗНАЧИ ДВАМА ОБЩИ РАБОТНИЦИ.

Заплащането ще става съгласно щатната таблица.

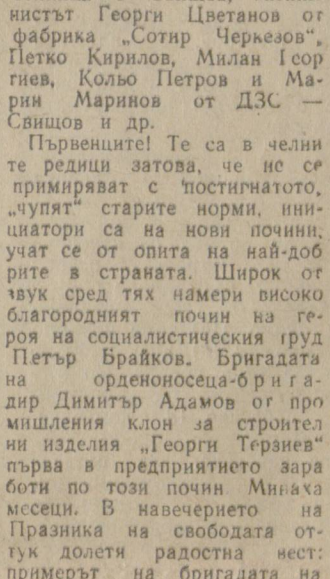
Нов отдел към окръжния исторически музей

Още първите пионери на музейното дело във Велико Търново — д-р Васил Берон, Моско Москов и Тодор Николов — са събрали и съхранявали иконографски творби, а при разкопки са приобщили и най-мисловни парчета от стенописи. Най-новата генерация музейни работници следват неотклонно техния високопатриотичен пример. В този дух е и предстоещото разкриване на нов отдел в Окръжния исторически музей — „Художествени паметници“.

Отделът фактически съществува от около десетина години и понастоящем в него има фонд са съхранени 300 икони, предимно от майсторите, принадлежащи към Тревненската школа. В него ще се проучват стенописите и иконите, като вече са извършени редица реставрации и консервации.

Плод на общите усилия на отговорните институти и специалистите е откриването и реставрирането на оригиналите от ценни стенописи в църквата „Св. 40 мъченици“, които в скоро време ще бъдат предоставени на вниманието на посетителите на Окръжния исторически музей.

Стефан ЦОНЕВ

Герои на България, взет от съставения от Коирад Грюнбергер сборник от гербове през 1483 г., от крив през 1971 г. от Христо Деметриев в Христо хенската държавна библиотека.

През юземи тази година в Съветския съюз ще се състои световна среща на трудовата младеж. В нея ще вземат участие повече от 400 представители на национални и международни организации и младежки секции на профсъюзите от 120 страни.

Тази среща е знаменателна, поради това, че става в навечерието на 50-годишнината от създаването на СССР. Инициативата за свикването ѝ принадлежи на съветските младежки организации. Тя беше единодушно одобрена от Осмото общо събрание на Световната федерация на демократичната младеж и подкрепена от много младежки организации с най-различна политическа ориентация. Естествено проблемът, пред който са изправени младите трудеци, е от социалистическите, капиталистическите и развиващите се страни, са зависими от това, съществуват ли тенденции към сплотяване на прогресивните сили в международното младежко движение, към единство на всички слоеве на предначаваната младеж предлицето на настъпващия империализъм и реакцията.

В тази борба се ражда сътрудничеството между различните по своя характер младежки организации. Ето защо най-важна задача на срещата ще бъде създаването на условия за обмен на мнения и опит, за колективно обсъждане на ролята и мястото на трудовата младеж в съвременните обществени движения. Това ще спомогне за обличаване на ста новичната и за разширяване на сътрудничеството на младежта от различните страни и континенти.

Като пример за такова сътрудничество може да послужи и самата подготовка на срещата. Тя беше представяна от консултации с представители на голям брой младежки организации. Подготвителната работа бе завършена на съвещанието в Москва през април т. г., където се бяха събрали пратениците на националните младежки организации и на такива големи обединения като Световната федерация на демократичната младеж, Международния съюз на студентите и Общоевропейското младежко движение.

В програмата на световната среща се предвижда преди всичко теоретична конференция на тема „Трудовата младеж в съвременния свят и нейната борба за защита на собствените ѝ права, за социален напредък и мир“. Конференцията ще се състои в Москва. Участниците в нея

Рейд на дружбата

В слънчевия следобед на 19 септември внушителна група от 160 души замина за Съветския съюз. Това бяха пропагандисти от Великотърновски окръг, които по инициатива на Окръжния комитет на Партията посетиха страната на Ленин по случай нейния 50-годишен юбилей.

Би могло да се разкаже много за красивите градове, които посетихме. За Кишинев — столицата на Молдавия, където на мястото на някогашните скрупули, покрити със слама къщи кихнат красиви жилищни блокове, оформят се просторни паркове; за потъналата в зеленина Киев, прорязан от споконните, пълноводни води на Днепър. Трудно може да се предаде онова възхищение, което изпитвахме всички, особено онези, които идваха за пръв път, а те бяха мнозина, когато трябва да посетим мавзолея на Ленин и други места. Москва — величествена и строга, бе вече сподобена от първия сняг, но студеният вятър не бе преканал километровата опашка от хора от различни националности да чака търпеливо, за да отиде почит на великия вожд. Всички сме закръмени с любовта към Русия. Всички сме чели и слушали толкова много за необятната страна, за Червеният площад, гледали сме по телевизията Кремъл. Но да се види Ленин, създателят на съветската държава — това е наистина възбуждащо и нис бяхме особено щастливи, че стана в дните, когато необятната страна се готви да чества славната 50-годишнина.

Но ако мащабите на строителство, величествените сгради ни удивляваха, срещите ни със съветските хора бяха наистина нещо, което ни даде много да се забравим. Мили, сърдечни: само като чувахме българска реч, лицата им грейваха в усмивка и готовност да ни услужат.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва погледвачи. Тук хората знаят много за България. Тук ние се чувствувахме съвсем на своя земя. Пресметнахме по стар обичай с хляб и сол, както у нас, ние бяхме обградени от вниманието. Неделният ден, в който посетихме селото Лазорки, чийто колхоз носи името на нашия вожд и учител Георги Димитров не попречи нито на учителите и учениците, нито на многото жени и мъже да дойдат да ни приветстват въпреки дъжда. На гърдите ни затрепяха яркочервените пионерски връзки, заблестяха значки.

Едва ли някой от нас ще забравя топлото посрещане, което ни устройва по

Преодоляването на сезонността в консервната промишленост

Сезонността е била и е по-стоянен спътник на дейността на предприятията от хранително-вкусовата промишленост. Нейното преодоляване е за нас мажорна специалност и ръководствата на отделни предприятия и на цели държавни стопански обединения години на ред. В резултат на упоритата и настойчивата организаторска работа, на внедряване на нови технологии и редица мерки, приятието много предприятия в отрасли от хранителната промишленост вече постигат извешти успехи в нейното преодоляване. Все още незадоволителни в това отношение са резултатите в консервната промишленост, където сезонността продължава да се проявява чувствително. През първото полугодие в консервната промишленост на окръга се произвеждат едва 28,33 на сто от годишния обем. Най-голямо е напрежението през третото тримесечие, през което се произвежда близо половината от годишния обем.

Неритмичността в производството се отразява много зле върху икономиката на предприятията. По време на по-мощно машинство и оборудването на консервните предприятия се използват по-малко от 50 на сто, следователно промишлената продукция се отегнява с два пъти повече разходи за амортизация, поддържане, ремонт и др. През първата част от годината в консервната промишленост на окръга се прави 41 на сто от годишния разход на труд, а се произвежда само 28,33 на сто от продукцията. Създава се без особено

основание допълнително напрежение в баланса на работната сила през месеците юли, август и септември. Технико-икономическите постижения при използване на основните фондове, работната сила и по останалите качествени показатели в консервната промишленост значително изостава от другите отрасли в промишлеността.

Оценявайки положителния опит, който имат някои консервни фабрики в страната и чужбина по преодоляване на сезонността, от няколко години Окръжният комитет на БКП и Окръжният народен съвет със съдействието на ЦНИРД по консервно дело към ДСО „Булгарплод“ предприемат редица организационни, технически и технологически мерки и първите резултати в това отношение вече са налице. Изградени са съдова вместимост и се създадоха условия в момента на усилено предлагане на суровини със сравнително малко труд да се приготвяват големи количества полуфабрикати от корншоии, калинков пилер, зелен фасул, бамия, зеле, пащарнак, доматено пюре, компот и конфитюр, пулове и т. н. и през късните есенни и зимни месеци да се произвеждат фаршировани перки, фаршировано зеле, салата „Мизия“, салата „Неженска“, смесени компоти и конфитюри, разфасовка на корншоии и редица други асортименти.

Най-добри резултати по преодоляване на сезонността има КК „Република“ — Свищов,

Пред 50-годишнината на МЗ — Павликени

Шестимата от монтажния

През един от съвсем малко то слични дни след продължителния период на лошо време посетихме Машинностроителния завод — Павликени. В канцеларията бяха тихо и пусто — служителите масово бяха отишли на бригада в помощ на селското стопанство. И отделни групи работници този ден бяха сменени работните си места, за да се прибере ден по-скоро реколтата, да се освободят час по-бързо площите за есенната ситба. А останалите машинистроители бяха „настроили“ различните инструменти и наред из обновения завод се носеше „химич“ на предобилейния труд. За

щото не е какъв да е юбилей, а петдесетгодишен от създаването на предприятието.

Както винаги особено шумно и оживено бе в монтажния цех. Шестимата от шло серо-монтажната бригада на Йордан Лясков спокойно и уверено извършваха различни операции по бетономесителите — едни в по-напреднал фаза, други изкусуре ни до средата, а трети токущо започнали. Хубаво е, когато в един такъв сравнително малък колектив всички са млади хора — най-възрастен е бригадирът — на 33 години, най-младият е на 24 години, а съвременно всички са „стари“ приятели и другари, работят заедно от по няколко години, всеки си знае задължението и трудът е споен. За третото тримесечие постижението 180 на сто средно изпълнение на доведените норми е достатъчно красноречиво.

Вярно ли е, че сте завършили средно образованието?

Нисичкият, но набит бригадир се усмихна предпазливо.

Завърших Механотехника в Горна Оряховица — казва той. — През 1959 година беше. След това служих войник и от началото на 1962 година работя в завода.

Разговорът потръгва леко. Оказва се, че други двама от бригадата са завършили професионално техническо училище. Изобщо подготовката им е добра — всички са пети и шести разред. Йордан Лясков от четири-пет години е бригадир. Всичко е нормално и по отношение на обществена ангажираност: от шестима членове на бригадата четиримата са комунисти, имат представител в бюро на партийната организация към цеха и друг в бюро на ДКМС също към цеха. Сам бригадирът е редовен участник във всички викторици. Ето защо не е чудно, че шлосеро-монтажите, едни от първите в завода приеха да работят по почина на Петър Брайков. И издържат вече толкова време, като седмичната програма понякога я изпълняват и за четири дни.

Биха могли да се кажат още и още хубави думи за взаимомощта между членовете на бригадата, за участието в редица трудови инициативи, за преодоляването трудностите. Защото производството на бетономесителите е твърде сложно и не зависи само от бригадата. Макар и да не са толкова чести, има случаи, когато не пристигат на време някои кооперирани детайли. Момчетата никога не са го правили на въпрос, че в други дни ще дойдат малко по-рано или ще позакъснеят, за да дотегнат изоставането.

Заслужава похвала и нинициативата на монтажните да помагат на тези, от които очакват отделни детайли или възли. Така например Тодор Борисов бе командирован до село Новачене, Плевенско, откъдето получават смесителите, както се казва, да се уточнят там някои „подробности“. А бригадирът Йордан Лясков ходи до Кавар на вън връзка с барабаните и кошчетата. А и как няма да отиде, когато се оказва, че само по изпратените чертежи работата не може да се потъргне — трябваше да се покаже, да се напътят другарите. За да върви работата на тях, шестимата от монтажния. И тя върви така, че в тези предобилейни дни бригадата е в челните редици и за пример.

Найдено МИНКОВ

Завод за запаметяващи устройства

— Велико Търново

набира

кандидати за тримесечен курс — жени на възраст до 26 години. На курсистките се осигуряват безплатна храна, заплащане наема на квартирата и стипендия.

търси да назначи:

СЛАБОТОКОВИ ТЕХНИЦИ
МАТРИЧАРИ, ОГНЯРИ И СТРУГАРИ
РАБОТНИЦИ КЪМ КУХНЯТА.

Справка: „Личен състав“, телефон 2-40.16. 2-2.

Драматично-музикален театър „К. Кисимов“

— Велико Търново

и ма

вакантни длъжности към музикалния отдел:
СЦЕНИЧНИ РАБОТНИЦИ
МАЙСТОРИ ОБУВАЧИ
МАЙСТОРИ ДЪРВОДЕЛЦИ
ШОФЬОРИ

Заплата по щатни таблици.
Справка — телефон 2-21-66.

3-3

Механичен завод — Ляковец

търси

да назначи:
РАБОТНИЦИ — НЕКВАЛИФИЦИРАНИ, КОИТО ПОЛУЧАВАТ СПЕЦИАЛНОСТ И РАЗРЕД В ЗАВОДА.
СТРУГАРИ, ФРЕЗИСТИ, НАСТРОЙЧИЦИ, АВТОМАТЧИЦИ, МАШ. ТЕХНИЦИ, ЕЛ. ТЕХНИЦИ, ВОЙНИЦИ, ТЕХНОЛОЗИ, ПРЕСЬОРИ, ОБЩИ РАБОТНИЦИ, СПЕЦИАЛИСТ ПО ПОДДЪРЖАНЕ И МОНТ НА ПОМПИ И КОМПРЕСОРИ.

От 1 юли 1972 г. в завода се заплаща по УВЕЛИЧЕНИ ТАРИФНИ СТАВКИ по специализирана тарифна мрежа. Върху така завишената тарифна заплата се заплаща ДОПЪЛНИТЕЛНО на работниците работещи в завода: до 3 години — 10 процента, от 3 до 5 години — 15 процента, от 5 до 15 години — 20 процента, над 15 години — 25 процента.

На всички инженерно-технически работници и служители върху основната заплата се заплаща допълнително 15 процента.

Справки: „Личен състав“ на завода, телефон 20-88, 20-71, 21-90.

3-2

Фабрика „Васил Мавриков“ —

Велико Търново

търси

да назначи:
ЧЕТИРИМА ПРЕНОСВАЧИ НА МАТЕРИАЛИ
ДВАМА ВАРАЧИ НА СКРОБ
ТРИМА ЧИСТАЧИ НА ДЪРВЕНИ ШПУЛИ (може и трудоустроени).

Постъпване веднага.
Справки в „Личен състав“, телефон 2-24-82, вътрешен № 30.

3-2

Фабрика „Първи май“ — Велико Търново

и ма

вакантни длъжности за:
КОЖАРСКИ РАБОТНИЦИ
ОГНЯРИ

Заплащане съгласно спелно-премиалната и повремено-премиалната система.

3-3

ДСО „Булгарплод“ — ИТК —

Горна Оряховица

търси

да назначи:
ПААЗХ ВЪОРЪЖЕНА ОХРАНА
за охраняване на стопанския двор на предприятия.

Заплащане по щатна таблица № 3.
Справка „Личен състав“ в предприятия, телефон 9-12-33.

Потребителна кооперация „Хайн Боаз“ —

с. Вонеща вода, Великотърновско

продава

лекотоварна кола, малка, „Жук“, цена на до бровово спазаряване.

РКМ „Балканска звезда“ — Троян

съобщава,

че изработва срочно всякакъв вид алуминиеви табелки и промишлена графика.

Извършва разнообразни галванични покрития — кадмиране, цинковане, никелиране, хромпиране.

Телефони — 23-29 и 43-01.

ТРИТЕ ОРДЕНА НА ЛАМБИ НЕДЕЛЧЕВ

Преди да е сипнала зората, в машинотракторния парк на ТКЗС — Павликени влиа забързан един широкопелест мѝж — механизаторът Ламби Неделчев. Винаги е бил добър стопанин, такъв го познават и неговите другари от втора смесена полевъдна бригада, с които той работи заедно близо 15 години. Ако ги попитате за бай Ламби, ще чуете само хубави неща. Механизаторите и най-вече бригадирът Иван Гавазов са доволни както от сърдените другарски обноси, така и от работата му.

Паметна ще остане за Ламби Неделчев 1961 г. Тогава трудолюбивият механизатор за пръв път получи по 1100 кг царевича от декар. За ви

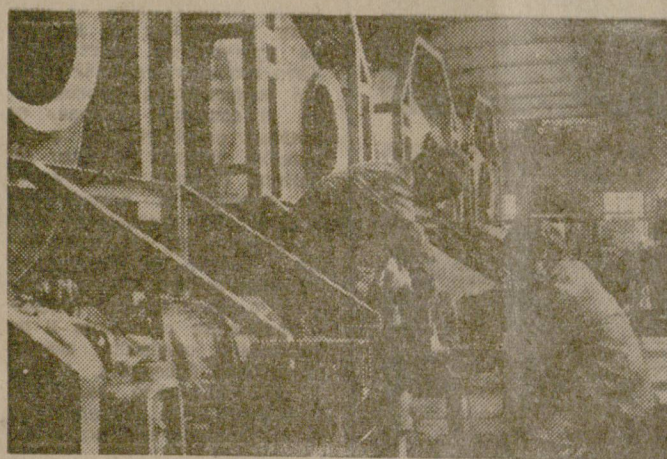
соките трудови успехи беше награден с „Народен орден на труда“ — златен. Това не спря устрема му, не беше от тези, които спират на средата на избрания път. И усехите дойдоха. Не закъсня и призованието за тях. Втори „Народен орден на труда“ — златен блесна на гърдите на бай Ламби през 1963 г. Само след две години, за съзнателната си и качествена работа получи трети „Народен орден на труда“, този път сребърен. Към тях се прибави и юбилейната значка „25 години народ на власт“.

Годните идват една след друга. А с тях се умножават и растат успехите на Ламби Неделчев. Мечтите му стават действителност.

— Когато бях на съвещанието в Кнежа през 1961 година като представител на механизаторите от Северна България — спомня си златният тракторист — разбрах, че трябва да се работи не само с ум, но и с душа. Чо век трябва да обича от все сърце работата си...

Иска ми се да спомена още много неща за Ламби Неделчев, но неговата отавчивост, пословично трудолюбие и другарска сърденост проличават най-добре в делата му. Сега, в усилените трудови делници, когато от кооперативните блокове се прибира богатата есенна реколта, винаги забързваният механизатор е неотменно на своя трудов пост.

Пенчо ЛУНДЖЕВ

Шлосеро-монтажите Йордан Живков и Ангел Фердинандов са членове от бригадата на Йордан Лясков. Сега те бяха заети с монтажа на бетономесител. Снимка: Николай КАЧАКОВ

Строители на пътища

Асфалтобазата в Камен — с добро минало и бъдеще ● Техническият прогрес в помощ на пътните строители!

Пътищата на територията на бившата Горнооряховска околия преди 9. IX. 1944 г. и сега не подлежат на сравнение, както не са необходими съпоставки между някогашния файтон и последния модел лека кола. До почти всички селища в този район на окръга бързо и удобно може да се отиде по асфалта и не малка част от асфалта за това се пада на Асфалтобазата в с. Камен.

За десет години (Базата съществува от 1962 г.) работниците не само асфалтираха централните и болинството от междуселските пътища в района, но се и на учиха високотехнически да произвеждат и наслагват асфалтовата смес. Само през тази година са асфалтирани 11 000 м² пътища и вътрешни площи на складовата база за химикали в Горна Оряховица, 10 000 м² производствени площи на стопанствата в Камен, Николаево, Чапаво и на Завода за радиатори — Стражица. И още — междуселските пътища: Стражица — Камен, Николаево — Камен, Стражица — Бреговица (все още в строеж), пътища в селата Копривен и Бойка, Русеици окръг.

За деветте месеца на тази година Базата изпълни 90 процента от годишната си програма за производство на асфалтова смес. Не случайно то тя се сочи като една от най-добрите асфалтобазы в окръга и многократно е определена за окръжен първенец в системата на Окръжното пътно управление.

Зад добрите резултати са хората със своя упорит и всеотдаен труд. Не е лесно да произвеждаш горещата асфалтова смес, да си строиш на пътища, когато вали дъжд или духа студеният вятър. Но затова пък тези хора изпитват истинско щастие да гледат летящите по „техните“ пътища машини. Аз

записах много имена на добри асфалтири, фраксаджи, машинисти и шофьори, но както каза и началникът на Базата Стефан Енчев, да се посочат най-добрите е труд на работа, защото „тук всички са добри“.

В тези силни есенни дни, когато доманинът Ради Кирилов е загрижен да осигури топли облекла за работата при неблагоприятни климатични условия, голяма част от хората намират време да помогнат на кооператорите от Камен и Иванча, з прибирането на богатата реколта. Защото те отлично знаят, че техният обществен дълг не е само в направата на добри пътища.

Машините, с които работят в Асфалтобазата, са произведени в МЗ „Червена звезда“ — Дебелец. В продължение на 10 години безотказно пулсира тук тяхното стоманено сърце. Хората са им отстраняват големите и малки аварии, грижат се за поддържането. Едва напоследък бе доставен един мощен съветски асфалторазтичал, но новата техника при производството на асфалтова смес тук е недостатъчна.

По време на ремонта през месеците на идващата зима се проектира да се автоматизират някои процеси — тегленето на пропорциите, дозирането на устройството, поемането на фракциите от сортировача. Рационализаторското движение в Базата обаче все още няма определено съдържание, въпреки че са правени и се правят отделни технически подобрения.

Асфалтобазата в Камен води напрегнат трудов живот, откликвайки непосредствено на бързите темпове на времето. За да бъде в крак с новите изисквания на нашето социалистическо развитие, тя трябва да застане на още по-стабилна техническа основа.

Йордан ВЕЛИКОВ

ПИСМЕНИ ИЗВОРИ ЗА ВЪСТАНИЕТО НА ИВАЙЛО

Въстанието на българските селяни от 1277—1280 година, начело с народния вожд Ивайло, насочено срещу своеволията на феодалите и опустошението на татарите-нашественици, направило силно впечатление на неговите съвременници. Очевидно то е намерило отражение си в историчните хроники и аналитичните летописи от XIII и следващите векове. За съжаление, времето е съхранило за нас, Ивайловите потомци, твърде малко и откъслечни сведения, от които е трудно да се възстанови пълната картина на началото, мащабният размах и трагичен крах на въстанието, което е изпълнило една от най-епичните страници на историята ни.

От домашните писмени извори, освен косвените известия за експлоатацията на за крепостните селяни, които се съдържат във Виргинската грамота на цар Константин Асен, е запазена само кратка приписка към един препис на евангелието, в която е споменато името на Ивайло и годините на въстанието. От византийските писмени извори въстанието е описано в историческото съчинение на Георги Пахимер, накратко проследено в поема на Мануил Фил и само с няколко бележки споменато в „Ромейска история“ на Никифор Григора.

Известията на византийските хронисти изопачават историческата правда за победите на Ивайло над татарите и особено над ромейските войски. Те носят белезите на специфична тенденциозност при обрисовката на делата на Ивайло и неговата селска войска, което символично е подчертано в нежеланието им да назовават и остваят за поколенията истинското му име, а си служат с обидния му прикорм Бърдокавлия Ляхана.

Но да надникнем в писмените извори:

Георги Пахимер (1242—1310) — един от най-образованите и с всеотдайност итосен византийски хронисти от втората половина на XIII и началото на XIV в.:

„Имало там селянин, който пасял свине срещу западния, наречен Бърдокав. Гръцкият език обличава това име със зеленчуци, защото той се нарича и Ляхана“.

По-нататък след като разказва как Ивайло е спечелил симпатии на вярства, победил татарите в Константин Асен, той обосновава месата на византийския император Михаил VIII Палеолог със страха от примера на българските селяни. Императорът имал и свои съображения: да се възползува от размириците в България, за да откъсне територия от нея. Това е време, когато столицата Търновград, където се намирала Мария — вдовицата на убития български цар Константин, е била обсадена от войските на Ивайло.

Мария разбрала, че се намира в безизходно положение и че е попаднала между две злини: от една страна, новопоявилото се зло Ляхана, който с нападенията опустошавал страната и си присвоил всички места около столицата още при първия удар, а от друга страна, войските на императора, които с напредването си ставали все по-многобройни и всяко, което се намирало извън града, разграбвали и зароб

вали, а намиращите се в града знатни се стараели всякак да примамят към себе си. По ради това страшни беззакония смущавали душите на изплашената за себе си и за детето си (малолетния престолонаследник Михаил — бел моя) царица. И така решила да пренебрегне законите си задължения към починалия и да не обръща внимание на хорското негодувание, стига само намерението й да бъде полезно за нея и за детето й, ако се предаде на ози, на Ляхана, като си остане царица. Това значело, както тя решила, да се предостави напълно на свинепа са и да му отвори вратата на престолния град, да се омъжи за него и да заживее като царица с цар!“

„След като и от двете страни били дадени клетвени обещания, тя му отворила вратите. Когато го приела вътре, омъжила се за него и двамата заедно изели знаците на царското достойнство. Така си мислела тя, че е подготвила достоен прогизник на императора.“

По-нататък Пахимер проследява по-сетнешните борби на Ивайло срещу византийците и подновените набези на татарите, навлизащите на ромейските войски в столицата и поставяне на Иван Асен III на престола, неуспешният опит на Ивайло да превземе втори път Търново и гибелта му при татарския хан Ноггай.

Мануил Фил (1270—1350) — един от най-известните придворни поети — дава сведения за въстанието на Ивайло в поемата си „За военни подвизи на известния чутковен протостратор“. В нея той описва подвизите на известния византийски военачалник Михаил Глава, същият който води нашествениците и поставя на престола Иван Асен III. При описанието на този поход победите на Глава са преувеличени. Ценни са сведенията за героичния отпор на въстаниците другари на Ивайло.

Приписката на четена Константин, който е оставил след преписа на евангелието в град Свърлинг (на запад от долината на р. Тимок), е единственият извор, в който то „водачът“ на въстанието е наречен с истинското му име. Благодарение на тази кратка приписка, намираща се сега в Белградския музей, големият приятел на българския народ Константин Иречек установил истинското име на водача на голямото селско въстание. Ето и съдържанието на тази приписка: „В името на отца и сина и све

тия дух. Аз раб божий Константин четен, назовах Воисил Граматик, написах тази книга за презвитер Георги, назовах поп Радослав, в град Свърлинг, в дните на цар Ивайло и при Нишавския епископ Никодим в 6787—(1278—79 г.), когато гърците обсъждаха град Търново...“

Това са малките исторически паметници, достигнали до нас, които ни разказват за въстанието на Ивайло. Но макар и оскъдни, величието на подвига на народния вожд не се накръпява. Неговият обаятелен образ е съхранен в паметта на поколенията, там, където забравата е безсилна.

Христо КОЛАРОВ,

к. и. н., гл. асистент по история във Великотърновския университет

Нови стихове

ОЧАКВАНЕ

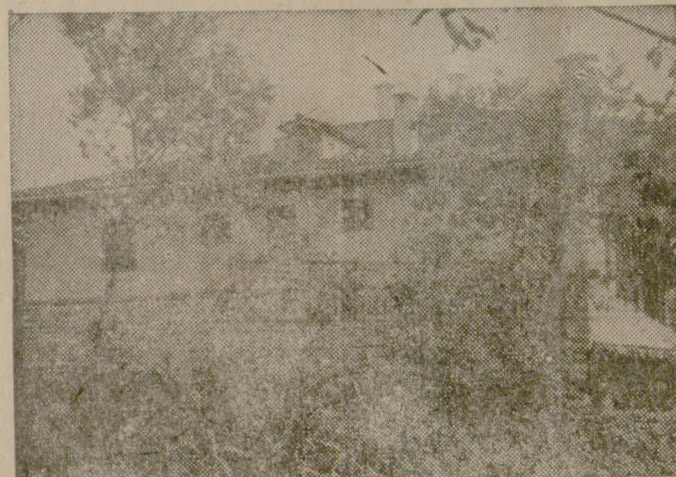
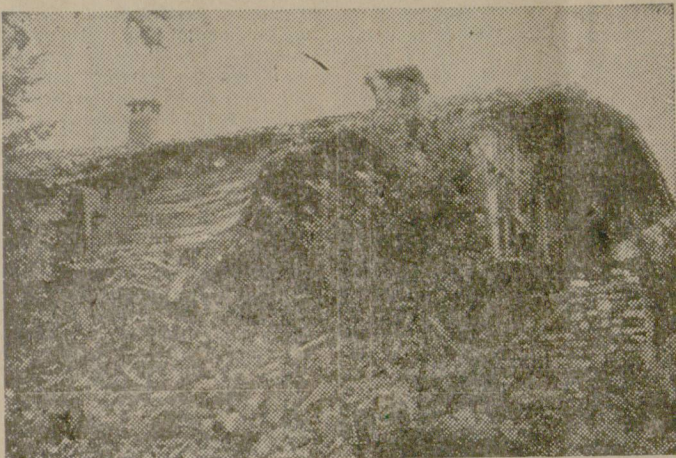
От дъждовете кипнала земята
застена като жива,

зарида.

Ръде към пълната и гръд протатам
и шляпам в локвите с вода.
Калта назад неумолимо дърпа.
И в нея тракторът буксира пак.
Спри, време! Ти недей да бързаш!
Издуйай, ветре, облака крилат!
Тежат лозята, слънчев сок налели
и плодове в градините шумят.
Лежат в полето от цвекло шрапнели
и кукурузи жълти си шептят.
И тъжно чакат слънце или вятър,
та весел вик да ене в утринта,
за да съберем реколтата богата
с отключено сърце за радостта.

Недялка РИБАРЕВА

Няколко думи за арбанашката къща

Художествената си стойност арбанашката къща дължи на две условия: правилното съотношение между цялото и съставляващите го части, както и еднородната по вид и размер пространствена рамка, в която е поставена тази къща. Причините за добре пропорционираниите обеми не трябва да се търсят само в личните качества и умения на майстора-строител, но и в програмността на поставената задача и нейното решение продиктувани от високите изисквания и жилищна култура на собственика. Като резултат на един и същи непримени икономически и социални условия се създава еднородната и хомогенна картина на село Арбанаси. Интерес представлява вътрешната декоративна украса на стайте: колкото външният вид на тези къщи е суров и настръхнал, толкова контрастно приветлив е вътрешният. Заедно с арабските се вижда и неанасовия орнамент, акантов лист, бисерките, лотоса и пр., най-често включени в композицията на арабската. С повторението на близки, сродни и даже еднакви тела на отделните къщи се създава чувство за закономерност и ритъм. Ритмът в архитектурата на старото селище ни въвежда в обширната проблема на градоустройството, което неразделно върви с разглеждане на архитектурата.

През годините на народната власт се полагат големи грижи за съхранение на макар и малкото образци от арбанашката архитектура.

Достигналата до нас с богато планово композиционно решение и разкошна вътрешна декоративна украса Арбанашка къща е остатък от старата търновска, боярска каменна архитектура.

Тук няма да спорим с изследователите. За нас Арбанаши е съществувало като селище-сателит на столицата на Втората българска държа

СТОГОДИШЕН ПРОСВЕТЕЛЕН ФАКЕЛ

Когато станал учител в Долна Оряховица през 1919 г., първата ми работа бе да дам една тетрадка от сто листа на старите учители Попов, Георги Чоков и Христо Хаджигев. Те пишат следното за старото училище:

„Наченки на писменост в селото има още когато отец Зотик е бил в Преображенския манастир. В Долна Оряховица като в калейдоскоп се отразява това, което е ставало и във Велико Търново. В 1835 г. се построява църквата „Света Богородица“, радостел за построяването на която е монахът Йорго. Първите просветители тук са били свещеници. Един от тях е поп Димитър, създал цяло учителско поколение.“

Долна Оряховица има светско училище след Кримската война от 1856 г. Само след 16 години това училище бива съборено и от материала му се изгражда днешното сто

годишно училище. От 1872-73 г. започва и неговата дейност. Тук учителствувал Димитър Стоянов от Бяла, който въвел предметната система по подобие на Горна Оряховица.

Сградата на това училище била на два етажа по подобие на първото съборено училище. Учителската стая служела като гримьорна на актьорите. Първата играна пиеса тук е „Сиромаш Танчо“.

В 1966 г. в селото отворили вратите си образцово народно читалище „Христо Козлево“, открито от другаря Тодор Живков, който даде висока оценка на дейността на долнооряховчаните.

В 1967 г. на мястото на старото училище отвори вратите си ново, пред входната врата на което е поставена паметна плоча с имената на 19 загинали партизани, учили тук.

Иван СТАНЕВ

Завод за радиоприемници — Велико Търново

с о б щ о в а,

че има важни места:
ДОМАКИН НА СТОЛА
ТРИМА ОБЩИ РАБОТНИЦИ В СТОЛА
Постъпване веднага.
Справки в „Личен състав“.

3—3

СПОРТ ★ СПОРТ ★ СПОРТ

Първа спартакиада на текстилките

В продължение на три дни колективът на ДИП „В. Мавриков“ във Велико Търново бе домакин на голяма спортна проява — първата републиканска спартакиада за жени, организирана от ЛСО „Текстил“. Това интересно състезание събра в старопрестолния град представителни отбори от 15 големи предприятия на текстилната промишленост от цялата страна, представителите на добрите на предварителните вътрешни спартакиади. В редиците на участничките застанаха над 250 състезателки. Спортната програма предвиждаше съревнования по четири дисциплини: лека атлетика, волейбол, тенис на маса, шахмат.

На тържественото откриване партийният секретар на „В. Мавриков“ Йордан Владев приветствуваше състезателките, пожела успешни стартове. Гост на великотърновчаните бе героиня на социалистическия труд инж. Маруся Тодорова, председател на ЦК на Профсъюза на работничките от леката промишленост.

... Лекотетическите състезания на стадион „Ивайло“ завършиха с победа на колектива на ф-ка „Д. Благоев“ (Казанлък), следван от съставите на „8 март“ (Сф) и „В. Пискова“ (Рс). Волейболният турнир на площадката на ДИП „В. Маври

ков“ приключи с хубава победа на великотърновските волейболистки. Втори на предствителките на „М. Гогов“ (Харманли), трети — на „Д. Благоев“ (Казанлък). Мавриковски спечелиха още едно призово място — в състезанията по тенис на маса те наредиха на трета позиция след русенки от „Дунавска коприна“ и „М. Гогов“ (Харманли). Край шахматните дъски най-радостни бяха харманлийки. След тях останаха отборите на „Т. Марков“ (Карлово) и „Първи май“ (Барна).

В комплексното класиране начело са спортистките от Казанлък, следвани от състезателките на Карлово, Харманли, Велико Търново (мавриковки) и други.

На най-добре представилите се състезатели и отбори бяха връчени награди.

Ал. ГЕОРГИЕВ

„Б“ РФГ

„ЛОКОМОТИВ“ (ГО)
— „СЕПТ. СЛАВА“ 2:0

Колко различна по съдържание е тази победа на горнооряховчаните от успеха им преди два дни срещу „Ком“? Сега имаме пълно съгласие не между звената, движението, добри изпълнения в видно темпо и то през 90-те минути на мача. Не липсваха оригинални, трудни за отгатване ходове с автори Методиев (11), Нейков (6), Трайков (8). Всеки момент се очакваше нещо хубаво и от Петрунов, Кънев, Василев, ...

Ето хрониката: в 28-та мин. Петрунов пропуска дузпа, но само след 3 мин. пак той по хубав пас от Нейков и хладнокръвно прехвърля вратата на гостите — 1:0. В 66-та мин. Василев (7) пробива, центрира остро и Методиев с глава поразя целта — 2:0.

Александър ЧАНТАРОВ

„АКАДЕМИК“ — „СВЕТ
КАВИЦА“ 3:1

Студентите играха мощно, с много движение, рационално, но нападателите не съумяваха да преодолеят групирания защитата на гостите, която на моменти прекаляваше с груби прояви. Опасни атаки на гостите всякаха понякога смут. Така в 27-та минута Андреев (11, Св) от около 30 метра стрелва и отприщва голямата — 0:1. Свиштовските футболисти не се смутиха, продължиха методично си натиск и, логичното дойде. Давковски (11) в 48-та и 82-та минута простреля вратата на гостите, а в 80-та минутата включил се в нападение Метев (3, Ак) с глава отблъзна третия гол. 3:1 бе добър атестат за агресивната игра на студентите.

Петко КИРИЛОВ

„ЧАРДАФОН — ОРЛОВЕЦ“ — „ЧЕРВЕНО
ЗНАМЕ“ 2:0

Габровци бяха по-техническият отбор, но на моменти в отбраната им се откриваха пролуки. Така Цонев пропусна да открие. След 30-та минута домакините пренесоха играта пред вратата на лавляненчани и вратарят Л. Тодоров имаше отлични прояви. Нападението без забележителности. Тодоров, не бе особено ефективен.

Головете отбелязаха Лукач в 35-та минута и Жеков (4) от дузпа след почивката.

Йордан ДРУМЕВ

В Полша 1:0 и 0:0

Във вторник през нощта се завърна от Полша футболният отбор на „Етър“.

В продължение на еднадесетина етърци играха две срещи. Първата бе в град Битум с отбора на „Полония“ — участник в „А“ група, понастоящем на седмо място в класирането. При равностойна, интересна игра, пред около 2000 зрители, срещата завърши наравно — 0:0. Вторият мач бе със състава на „РОВ“ от Рибник, домакин на етърци. Игра та отново бе равностойна (и този отбор играе в „А“ група — на шесто място), изпъстрена с много емоционални моменти. Домакините използваха едно разбъркване пред нашата врата и постигнаха победен гол. В състава на „Етър“ бе включен като ляв защитник Митов.

Продължи и тренировъчният цикъл като част от подготовката за предстоящия шампионат на ч. „Берое“.

П. ДИМИТРОВ

Телевизия

ЧЕТВЪРТЪК — 18 ОКТОМВРИ

10.00 — Новини; 10.05 — За красиво и хармонично тяло; 10.10 — Трети конгрес на българските математизи; 10.20 — Цигански заплет; „Големият размирици“ (II част); 10.55 — „Атлас“; 11.35 — „Котва в небето“ — филмов очерк; 12.00 — Информационен дневник; 17.40 — За пионерите; „Заватата врата“; 18.30 — Новини; 18.40 — Дневник на съревнованието; 18.50 — ТВ студио Пловдив; Битка за животни; Очерк за заслужилите доктор проф. Юрий Тонев; 19.10 — Концерт народна музика и танци; 19.35 — „Япония асес“ — документален филм (III част); 19.50 — Лека нощ, деца; 20.00 — „Пл. света и у нас; 20.30 — „В лазурната степ“ — киноновела по разкази на М. Шолохов; 21.00 — „Гмила пее за вас“ — забавна програма; 21.40 — „Паметта на времето“ — предаване на редакция „Лъч“; 22.05 — Рекламини; 22.15 — Новини.

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА

В обявата на ДСО „Мото техника и автосервиз“ — Ловеч, в миналия брой не излезли втори ред да се чете: „... бордера до 20.000...“

ИНДЕКС 21301